

Я не знаю, що відбувається зі мною. Виросла за літо, але якось дивно: засмаглі на сонці руки видаються задовгими, а подряпані ноги — занадто тонкими. Просто гидке каченя. А ще... у мене почалися місячні. Хоч я багато про це чула від дівчат і читала, все одно трохи злякалася. Коли приїхала мама, я їй усе розповіла. Ми пішли з нею на річку і довго говорили про всілякі дівчачі таємниці. Щоправда, не про все наважилася розповісти, але ця розмова зробила нас ближчими. І на душі полегшало, коли мама запевнила, що всі дівчата колись перестають бути незграбними і стають привабливими. «Але коли це ще буде», — думала я, згадавши своє відображення в дзеркалі.

(5)

А мені так хочеться бути схожою на маму! Вона в мене добра і дуже симпатична. Навіть моя найкраща подружка Мирося каже, що мама — просто красуня. Такі ж гарні були її батьки — мої дідусь і бабуся. Але я їх ніколи не бачила. Тільки на фото. Коли ще мама була маленькою, вони загинули в автокатастрофі. Виростила маму бабуся сестра Лариса. Мама зве її Мамцею, а вона маму — донечкою. Зараз Мамця живе в Австралії, доглядає хворого кузена.

Щоразу, згадуючи батьків, мама хвилюється і плаче:

— Коли не стало тата і мами, я була ще зовсім дитиною. Але все-таки трагедія вплинула на мій характер. У твоєму віці я була «колючим їжачком». Моя поведін-

ка лякала Мамцю. Вона не знала часом, як упоратися зі мною. А я тоді казала: «Ви мені не мама». Уяви собі, якого болю завдавала їй. Знаєш, байдужих до нас людей важко зачепити за живе. А от кого ми любимо... — у маминих очах блиснули сльози.

Я ніжно пригорнулася до неї:

— Давай ще поговоримо. Але не про сумне.

— А друге ім'я моєї доні, мабуть, Ласочка. Умієш ти лагідністю досягти свого. То про що ти хочеш говорити зі мною?

Я знизала плечима. Та про що завгодно! Можна й мовчати, лиш би бути разом. Часом це так потрібно, як напитися в спеку холодної води, черпаючи її широким лопухом із джерела в долині. Мама, здається, зрозуміла все по-своєму.

— Коли так скучила за мною, може, поїдеш додому вже тепер?

(6) — Ні! Побуду до кінця літа в бабусі.

— Літо минає так швидко! — усміхнувшись, промовила мама. — Ти відчуваєш, Вірочко, як кінець серпня пахне осінню? А восени і мріється вільніше, і думається легше. Та й узагалі час плине так стрімко, як хвилі нашої річки Неглибокої. Поглянь, щойно сколихнулася хвилька і враз пропала. Ще трохи — і ти сумуватимеш за своїм безжурним дитинством, жалкуватимеш, що так скоро виросла, та й зрозумієш нарешті, що дитинство — справді золота пора.

А мені здається, що цього ніколи не буде. Ну за чим жалкувати? «Зроби ось так. Туди он піди. Ось так поведься». Ох, скоріше б уже вирости. То лише мамин час рухається так швидко. А мій — човгає, як бабусин сусід дід Панас. Навіть це літо... Раніше жодне літо не видавалося мені таким довгим. І чому так?

Дуже люблю вранці посидіти біля річки. Щоб нікого не було поруч. Тоді гарно мріється. Цікаво, як там мої однокласники? Спілкувалася влітку по телефону лише з Миросеєю, а бачила тільки Ваську. Але він мене так дістав за літо! Куди не ступить — усе якісь збитки робить. То пса бригадира Мусія салом прикормить і з ланцюга спустить, то злющого індіка баби Ксені лозиною ганяє — і так, що забіяка-індик тепер людей жахається і втікає від них. Або до жаднучого «базарного дядька» в сад на черешню залізе, а той застане його на дереві та й божиться «руки-ноги клятому крадію поламати».

Хто-хто, а я добре знаю — краще триматися від Васьки якнайдалі. Але поки що мені це ніяк не вдається, хоча й зарікаюся в сто перший раз. Це ж через нього дід Панас назвав і мене «шкодою». Про цього діда моя бабуся часом жартує: «Один парубок на весь куток». Насправді його поважає все село. Він робить дерев'яні граблі, лопати і віники, а ще тютюн висіває для самокруток. А чути їх хтозна-куди! Колись ми з Ваською заблудилися в лісі, а зачувши різкий дим самокруток, вийшли до діда Панаса, який неподалік траву косив.

А була й не дуже приємна ситуація, коли дід нас на збиткові застукав. Якось я пасла Калинку біля колишнього колгоспного саду, а Васька — свою Лиску. Але як там пас? Згорнувся калачиком на траві та й дрімав. Коли ж я будити його взялася, пробурмотів невдоволено:

— Відчепися! Я не виспався, баба розбудила на світанку.

— Цікаво, а хто за тебе Лиску пастиме? — ображено запитала.

— Хто-хто? — передражнив мене Васька. — Не ти, ясне діло, а Рябко. Хай він пасе, нічого сало дурно їсти, а я... посплю собі, — пробурмотівши ще щось собі під ніс, стиха засопів.

Поспавши трохи, Васька раптом зірвався і помчав кудись стрімголов. Десь через півгодини, розпашілий і розхристаний, здалеку гукає:

— Диви-но, які суперові яблука в старому садку! Я наївся від пуза й тобі приніс.

— Ти що, здурів? А якщо хтось побачить?!

— Тю, — присвиснув Васька. — Так це ж усіхне.

— Як це «усіхне»?

— Ну, колись було колгоспне, а не стало колгоспів, садок став усіхній, — поважно пояснив Васька.

Здається, цим і переконав мене. Яблука й справді були соковитими і солодкими.

(8) — Нудне це діло — корів пасти, — постукуючи батіжком по траві, зітхнув і несподівано запропонував: — А давай-но принесемо яблук Калинці та Лисці. Їм сподобається.

— А хіба їм можна?

— Тю, смішна! Ти ж їси? А корови чим гірші? — засміявся Васька. — Яблука їсти всім корисно. Яблука в нас що? Справжні вітаміни! Ото й молоко буде вітамінне від таких добрезних яблук. Давай поженемо корів у садок, я залізу на яблуню, натрушу яблук, а корови нехай самі збирають ті, які схочуть.

Мені не дуже сподобалася Васьчина затія. Особливо обтрушування «всіхніх» яблук. Однак його слова про вітамінне молоко переконали мене.

І от корови захрумкотіли «всіхніми» яблуками. Та зовсім скоро вони жалібно замукали.